

efter § 13, 7de Stykke, at hvis Medlemsbidraget synes at være for stort for et Sygekassemedlem, kan Sogneraadet betale det for ham helt eller delvis, og Sogneraadet maa kunne skønne, hvorvidt en Mand er saa daarligt situeret, at han ikke kan betale det fulde Bidrag eller en Del af det. Her er der en Ventil, og jeg tror, det vil skabe Tilfredshed hos de kronisk syge, naar de faar en Følelse af, at det ikke er en Almisse, de modtager, naar det offentlige hjælper dem, men at de selv giver deres Skærv med. Jeg tror ogsaa, at Kommunerne og derved ogsaa Staten vil være vel tjent med, at de kronisk syge bliver hjulpe paa et saa tidligt Tidspunkt, at de kan blive arbejdsføre igen, fremfor at de skal udsætte at søge Læge, fordi de ikke har Raad dertil, og derved blive mindre arbejdsdygtige og komme til at trænge til Kommunens Understøttelse i længere Tid.

Den højtærede Minister omtalte, væsentlig paa Foranledning af det ærede Medlem fra Saksøbing (Rørdam), at han havde tænkt paa, om han ikke ved en Klasseinddeling kunde sikre de Sygekasser, der væsentlig bestaar af mindre bemidlede Medlemmer, et større Statstilskud end dem, der bestaar af mere bemidlede Medlemmer. Den højtærede Minister havde tænkt at dele Medlemmerne i 3 Klasser. Jeg synes meget godt om selve Tanken og kan fuldt ud tiltræde den, men hvorfor ikke holde sig til blot to Klasser, saa vi sætter Skellet saaledes, at de, der har saa stor Indtægt, at de betaler Statsskat, sættes i den ene Klasse, og de, der ikke har det, i den anden, og saa fordeler Statstilskuddet saaledes, at for den mindst bemidlede Klasse giver Staten et vist aarligt Tilskud pr. Medlem foruden en Kvotadel af det, Sygekassen forbruger, og for den anden Klasse, altsaa de lidt bedre stillede, giver den kun et fast Tilskud. Jeg vil foreslaa, at man tager dette under Overvejelse. Det er jo netop dem, der ligger under Statskatgrænsen, Sygekassen skulde have fat i; det er dem, der trænger mest til at sikre sig mod Sygdom for ikke at falde det offentlige, baade Stat og Kommune, til Byrde. De, der er under denne Grænse, som altsaa ikke har saa stor Indtægt, at de svarer Statskat, vil væsentlig være dem, der har en meget ringe Indtægt eller faar et stort Afdrag i den skattepligtige Indtægt, fordi de har mange Børn. I denne Klasse vil desuden de allerfleste af dem, der lider af kroniske Sygdomme, findes og tillige alle de, der ikke vil bestille noget. Kommunerne kan saa altid tage under Overvejelse, om de vil tage disse

Medlemmer; de kan veje og vrage dem og bestemme, om de vil støtte dem ved helt eller delvis at betale deres Bidrag til Sygekasserne.

Jeg udtalte ogsaa forleden Dag mine Betæneligheder ved at fastsætte ganske bestemte Maksimumsgrænser for Formue og Indtægt. For Indtægtens Vedkommende kan man maaske nok have det, og der er jo ogsaa en vis Bevægelsesfrihed, idet det er tilladt, at Indtægten maa stige med 600 Kr. over det i Loven fastsatte, men det er meget uheldigt, at Maksimumsgrænsen for Formuen fastholdes som aldeles bestemt. Man kunde f. Eks. tænke sig, at et Sygekassemedlem, der var tæt oppe ved Maksimumsgrænsen for Formuen, fik sin Ejendom omvurderet ved en eller anden Lejlighed, og at hans Formue derved blev saa meget større, at han kastedes ud af Sygekassen, skønt hans Formue i Virkeligheden ikke blev en Smule større og hans økonomiske Stilling ikke blev en Smule bedre. Jeg synes, det er urimeligt, fordi Tallet saaledes er kommet over Grænsen, at sætte et saadant Medlem ud af Sygekassen.

Der har været Tale om, at navnlig Kasserne her i København fik et langt større Statstilskud end Kasserne ude i Landet, hvor man er mere sparsommelig og mere nøjeregnende med at søge Lægehjælp. Der er ogsaa en anden Ting, som gør det dyrere for Kommunerne paa Landet at støtte Sygekasserne end for Kommunen i Byerne, og det er Kørepligten. Naar Maksimumsgrænsen skal op til 10,000 Kr., er der en Mængde, der kan komme ind i Sygekasserne, og som Kommunen kan faa Kørepligt for. Denne Kørepligt har forvoldt ikke saalidt Udgift for Kommunerne. Vel kan Kommunerne ude paa Landet lade den udføre ved lejet Befordring, men det har dog vist sig i min Kommune, at det ikke har slaet til. Man har ofte maattet tage den gamle Ægtkørsel op, som ellers ikke har været brugt hos os i den sidste Menneskealder. Det kan jo ske, at der paa een Nat skal hentes baade Jordemoder og Læge til forskellige Steder i Sognet, og saa kan den, man har gjort Akkord med, ikke udføre Kørselen. Jeg beder betænke, at denne Kørselspligt er en Udgift, som man har paa Landet, og som Byerne slipper fri for.

Jeg vil tillade mig at spørge, hvorledes Forholdet er mellem § 20, 2det Stykke, og § 22, Nr. 4. Det første Sted staar der „Pengehjælp ydes ikke for nogen Sygdom, der kun varer i 3 Dage“, men i § 22, Nr. 4, staar: „at der ikke ydes Pengehjælp for en Sygdom, der ikke varer udover 7 Dage“. Jeg